

2. W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej, czy art. 52 WE w związku z art. 58 WE w starym brzmieniu (art. 43 WE w związku z art. 48 WE w nowym brzmieniu) sprzeciwia się temu, aby wskazana strata walutowa została wprawdzie uwzględniona w podstawie opodatkowania niemieckiego podatku, ale mogła zostać odliczona jako koszt zakładu jedynie w tym zakresie, w którym z włoskiego zakładu nie uzyskano zysków wolnych od podatku?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Court of Appeal (Civil Division) (England and Wales) w dniu 30 czerwca 2006 r. — The Queen w postępowaniu z wniosku Ezgi Payir, Burhana Akyuza, Birola Ozturka w sprawie przeciwko Secretary of State for the Home Department

(Sprawa C-294/06)

(2006/C 237/07)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

Court of Appeal (Civil Division) (England and Wales)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Wnioskodawcy: Ezgi Payir, Burhan Akyuz, Birol Ozturk

Strona pozwana: Secretary of State for the Home Department

Pytania prejudycjalne

1. Czy w przypadku, gdy:

- obywatelce tureckiej udzielone zostało zezwolenie na wjazd do Zjednoczonego Królestwa na okres dwóch lat w celu podjęcia zatrudnienia w charakterze „au pair” w rozumieniu Immigration Rules Zjednoczonego Królestwa;
- udzielone jej zezwolenie na wjazd obejmowało zezwolenie na podjęcie zatrudnienia w takim charakterze;
- była ona zatrudniona w takim charakterze nieprzerwanie przez tego samego pracodawcę przez okres przekraczający rok w czasie obowiązywania udzielonego jej zezwolenia na wjazd;
- zatrudnienie to miało charakter rzeczywistej i efektywnej działalności o charakterze ekonomicznym;
- zatrudnienie to było zgodne z krajowymi przepisami dotyczącymi zatrudnienia i imigracji;

wspomniana obywatelka turecka w okresie tego zatrudnienia była:

- pracownikiem w rozumieniu art. 6 ust. 1 decyzji nr 1/80 Rady Stowarzyszenia ustanowionej w układzie o stowarzyszeniu między Wspólnotą a Turcją?
- legalnie zatrudniona na rynku pracy Zjednoczonego Królestwa w rozumieniu powyższego przepisu?

2. Czy w przypadku, gdy:

- obywatelowi tureckiemu udzielone zostało zezwolenie na wjazd do Zjednoczonego Królestwa na podstawie Immigration Rules w celu podjęcia studiów w tym kraju;
- udzielone mu zezwolenie na wjazd obejmowało zezwolenie na podjęcie dowolnego zatrudnienia z ograniczeniem do 20 godzin tygodniowo w czasie trwania roku akademickiego;
- był on zatrudniony nieprzerwanie przez tego samego pracodawcę przez okres przekraczający rok w czasie obowiązywania udzielonego mu zezwolenia na wjazd;
- zatrudnienie to miało charakter rzeczywistej i efektywnej działalności o charakterze ekonomicznym;
- zatrudnienie to było zgodne z krajowymi przepisami dotyczącymi zatrudnienia i imigracji;

wspomniany obywatel turecki w okresie tego zatrudnienia był:

- pracownikiem w rozumieniu art. 6 ust. 1 decyzji nr 1/80 Rady Stowarzyszenia ustanowionej w układzie o stowarzyszeniu między Wspólnotą a Turcją?
- legalnie zatrudniony na rynku pracy Zjednoczonego Królestwa w rozumieniu powyższego przepisu?

Skarga wniesiona w dniu 4 lipca 2006 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-298/06)

(2006/C 237/08)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: E. Tserepa-Lacombe i I. Xatzigiannis)

Strona pozwana: Republika Grecka

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, iż nie ustanawiając przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych koniecznych w celu zastosowania się do dyrektywy Rady 2003/43/WE z dnia 26 maja 2003 r. zmieniającej dyrektywę 88/407/EWG ustanawiającą warunki zdrowotne zwierząt, wymagane w handlu wewnątrzwspólnotowym oraz w przywozie nasienia bydła domowego⁽¹⁾, a w każdym razie nie podając tych przepisów do wiadomości Komisji, Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy tej dyrektywy

— obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy do wewnętrznego porządku prawnego upłynął w dniu 1 lipca 2004 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 143 z 11.6.2003, str. 23

Skarga wniesiona w dniu 6 lipca 2006 r. — Irlandia przeciwko Radzie Unii Europejskiej, Parlamentowi Europejskiemu

(Sprawa C-301/06)

(2006/C 237/09)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Irlandia (przedstawiciele: D. O'Hagan, pełnomocnik, E. Fitzsimons SC, D. Barniville BL)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej, Parlament Europejski

Żądania strony skarżącej:

— stwierdzenie nieważności dyrektywy 2006/24/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie zatrzymywania generowanych lub przetwarzanych danych w związku ze świadczeniem ogólnie dostępnych usług łączności elektronicznej lub udostępnianiem publicznych sieci łączności oraz zmieniającej dyrektywę 2002/58/WE⁽¹⁾ z uwagi na to, że nie została ona przyjęta na odpowiedniej podstawie prawnej.

— obciążenie Rady Unii Europejskiej i Parlamentu Europejskiego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Irlandia twierdzi, że wybór art. 95 traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską („traktatu”) jako podstawy prawnej dyrektywy 2006/24/WE („dyrektywy”) jest zasadniczym błędem. Irlandia zauważa ponadto, że ani art. 95 traktatu ani żaden inny jego przepis nie mogą stanowić odpowiedniej podstawy prawnej dyrektywy. Zdaniem Irlandii, jedynym lub ewentualnie, podstawowym lub najważniejszym celem dyrektywy jest ułatwienie dochodzenia, wykrywania i ścigania poważnych przestępstw, także w zakresie terroryzmu. W tej sytuacji, jak twierdzi Irlandia, jedyną prawidłową podstawą prawną ustanowionych w dyrektywie środków, stanowi tytuł VI traktatu o Unii Europejskiej („traktat UE”), a w szczególności jego art. 30, art. 31 ust. 1 lit. c) i art. 34 ust. 2 lit. b).

Na poparcie swoich twierdzeń Irlandia podnosi, że analiza motywów i podstawowych przepisów dyrektywy wskazuje bez wątplenia, że przyjęcie art. 95 traktatu za podstawę prawną dyrektywy jest całkowicie niewłaściwe i niemożliwe do utrzymania. W związku z tym Irlandia zauważa, że dyrektywa w jasny i jednoznaczny sposób jest ukierunkowana na zwalczanie poważnych przestępstw. W rezultacie, jak twierdzi Irlandia, stanowi to podstawowy lub najważniejszy, a nawet jedyny cel dyrektywy.

Uznaje się, że działania podjęte na podstawie art. 95 traktatu powinny mieć za „środek ciężkości” zbliżenie przepisów krajowych w celu ulepszenia funkcjonowania rynku wewnętrznego. Przepisy dyrektywy odnoszą się do zwalczania ciężkich przestępstw i nie zmierzają do usuwania nieprawidłowości występujących na wewnętrznym rynku.

Mimo że nieprawidłowości wynikające z rozbieżności w krajowych przepisach zostały przywołane, nie zostały one wykazane.

Posiłkowo Irlandia podnosi, że jeżeli Trybunał w przeciwieństwie do głównego jej żądania uzna, że celem dyrektywy jest zapobieganie zakłóceniom i przeszkodom na wewnętrznym rynku, cel ten powinien być uznany za zdecydowanie drugorzędny względem podstawowego lub najważniejszego wskazanego celu, jakim jest zwalczanie przestępstw.

⁽¹⁾ Dz. U. L 105, str. 54